

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 7-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea a doi orbi
și a unui mut din Capernaum)

SF. IER. EMILIAN MĂRTURISITORUL,
EPISCOPUL CIZICULUI,
ȘI MIRON, EPISCOPUL CRETEI

În Capernaum, cetate pe malul lacului Ghenizaret, Mântuitorul a săvârșit multe minuni, vindecând pe un om slăbănog și pe slujitorul sutașului roman, dar și înviind din morți pe fiica lui Iair, mai-marele Sinagogii.

În relatarea de astăzi, Mântuitorul Hristos săvârșește o altă minune, redând vederea a doi orbi care se țineau după Dânsul și Îl rugau să-i vindece de orbire, zicând: „Miluiește-ne pe noi, Fiul lui David!”. Domnul i-a întrebat dacă ei cred cu adevărat că El poate să le redea vederea. „Da, Doamne!” au răspuns ei și îndată Iisus S-a atins cu mâna de ochii lor și au văzut.

Subliniem aici că Mântuitorul îi vindecă și le redă vederea cu puterea Sa dumnezeiască și cu iubirea milostivă față de omul aflat în suferință. Pe de altă parte, Domnul pune în evidență credința celor doi orbi, o credință vie și puternică. Dacă pe unii i-a vindecat doar prin cuvântul Său care se făcea îndată faptă de iubire, celor doi orbi le redă vederea atingându-se cu mâna de ochii lor, arătând prin acest gest că Dumnezeu vine aproape de omul bolnav.

Primind vederea trupească prin credința lor în Hristos, li s-au deschis și ochii minții și ai sufletului lor ca să-L cunoască, să-L preamărească și să-L vestească în tot ținutul acela pe binefăcătorul lor.

Și astăzi sunt mulți oameni care nu văd cu ochii trupești din diferite cauze, dar prin credință multă dobândesc în dar de la Dumnezeu vederea cea launtrică, cea duhovnicească.

În continuare Sfânta Evanghelie ne spune că Hristos Domnul, după ce a

ALTE VINDECĂRI ÎN CAPERNAUM

Prin pericopa evanghelică de la Matei cap. 9, 27-35, Sfânta Evanghelie de astăzi ne istorisește cum Mântuitorul Hristos a vindecat în Capernaum doi orbi și un mut.

Primilor redându-le vederea, iar celui mut i-a dat darul vorbirii și a alungat cu puterea Sa dumnezeiască demonul care îl stăpânea.

Toți se minunau de puterea Sa și preamăreau pe Dumnezeu, mai puțin fariseii și cărturarii care Îl osândeau pe Mântuitor pentru faptele minunate pe care le făcea.

vindecat pe cei doi orbi, a vindecat un om mut, stăpânit de un demon. Acesta a fost adus în fața Domnului de alții. Scoțând pe demon cu puterea Sa dumnezeiască, mutul s-a vindecat și la trup, căci i s-a dezlegat limba și s-a făcut sănătos.

Cele două minuni pun în evidență faptul că atunci când avem încercări, neputințe sau boală, ca să ne vindecăm trebuie să ne apropiem de Hristos, prin credință puternică, rugăciune, smerenie și harul Sfințelor Taine. Orbii au crezut în Domnul și ei însșiși au venit în fața Lui Iisus, cerând să fie vindecați.

În situația celui mut, el a fost adus de alții în fața Lui Iisus pentru că duhul care îl stăpânea nu se putea apropia de Domnul și îi luase darul vorbirii ca să nu-l poată mărturisi pe Hristos și nici să ceară ajutorul Lui.

Învățăm din cele relatate de Sfânta

Evanghelie de azi că trebuie să avem credință puternică, dreaptă și lucrătoare prin faptă milostivă și așa să ne apropiem de Hristos, să-I cerem ajutorul și puterea Sa tămăduitoare în toate necazurile și încercările prin care trecem.

Să nu deznădăduim, căci Domnul, Lumina lumii, ne va lumina cărările vieții, dar și cugetul nostru, ca să-L cunoaștem cu adevărat și să-L mărturisim ca Mântuitor al vieții noastre.

Suntem în Postul Adormirii Maicii Domnului și se cuvine să ne pregătim sufletele prin mărturisirea păcatelor, să ne împodobim viața cu fapte bune, laudând pe Maica Domnului, mijlocitoarea noastră la Ceruri, care întru Adormirea sa și mutarea sa la ceruri lângă Fiul ei nu ne-a părăsit, ci se roagă pururea, ne ajută și duce rugăciunile noastre la Tronul Ceresc. Amin! ❀

Părintele Eugen Moraru

SĂ NU TREACĂ POSTUL FĂRĂ SFÂNȚA TAINĂ A SPOVEDANIEI

Suntem în Postul Adormirii Maicii Domnului. Posturile sunt cele mai bune prilejuri să ne mărturisim și să ne împărtășim. Biserica ne învață ca cel puțin în cele patru mari posturi ale anului bisericesc să ne curățim de păcate în Taina Spovedaniei și să primim Trupul și Sângele Mântuitorului în Taina Euharistiei. Acestea două sunt mijloace și călăuze în creșterea noastră duhovnicească, dar în același timp leacuri și ajutoare în viața de fiecare zi.

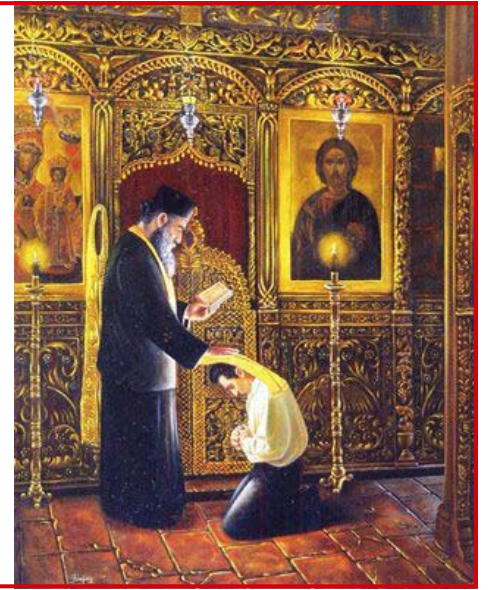
Mântuitorul Hristos a făgăduit această Taină sfinților Săi apostoli, când le-a spus: „Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer” (Matei 18, 18; 16, 19). El a instituit-o apoi după Sfânta Sa înviere din morți, când S-a arătat apostolilor și le-a zis: „Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 21-23). Puterea de a lega și dezlega păcatele o are numai Mântuitorul Hristos, cum ne-a arătat (Luca 5, 20 și 24), dar El a dat această putere și apostolilor (Ioan 20, 21-23) și prin aceștia, episcopilor și preoților.

Recunoașterea păcatelor se face prin mărturisirea sau spovedirea lor, prin viu grai, în fața preotului-duhovnic. Păcatul apasă conștiința noastră ca o piatră și o rănește dureros. Dar prin mărturisire, sufletul se ușurează, inima dobândește liniște, conștiința câștigă împăcare și rana se vindecă. După cum bucuriile cer să fie mărturisite și prin aceasta își sporesc frumusețea, asemenea și durerile se cer mărturisite și astfel sufletul se ușurează.

Păcatul, oricum ar fi el, mare sau mic, trebuie să fie mărturisit în fața preotului duhovnic, cu adâncă părere de rău, cu hotărârea de a nu mai greși, cu credința puternică în Hristos și cu nădejdea în îndurarea Lui. Aceasta, pentru a ne păstra mereu curată haina sufletului nostru, pentru a nu ne despărți de Dumnezeu. Sfântul Apostol Iacob ne îndeamnă, zicând: „Mărturisiți-vă unul (credinciosul) altuia (preotului) păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (Iacob 5, 16).

Așadar, când ne simțim apăsați de păcate, când suntem bolnavi sufletește, să alergăm la preoții Sfintei Biserici și

Este Taina în care Dumnezeu iartă, prin duhovnic, păcatele creștinilor care se căiesc sincer și le mărturisesc la scaunul spovedaniei, în fața preotului. Ea are diferite numiri: se numește pocăință, pentru că cel ce o primește trebuie să regrete - în mod sincer - păcatele săvârșite și mărturisite preotului duhovnic; mărturisire sau spovedanie, întrucât creștinul își mărturisește păcatele în fața preotului; al doilea Botez, pentru că prin ea se spală păcatele întocmai ca prin Taina Botezului; iertare, dezlegare, pentru că prin ea se dezleagă păcătoșul de legătura păcatelor; împăcare, pentru că ne împacă cu Dumnezeu.

lor să ne mărturisim, ca prin rugăciunea și dezlegarea lor să dobândim iertarea păcatelor (Iacob 5, 14-15).

Lucru deosebit de însemnat nu este însă numai mărturisirea păcatelor, ci căința, adică părerea de rău și durerea sufletească pe care o simte creștinul pentru păcatele săvârșite în felurite chipuri. Căci fără de căință, Sfânta Mărturisire sau Pocăința nu ne aduce roadele dorite; nu ne aduce iertarea și împăcarea cu Dumnezeu. Iar căința trebuie să fie sinceră, deplină (pentru toate păcatele) și să izvorască din credința, nădejdea și iubirea lui Dumnezeu.

Aceeași însemnătate o are și hotărârea de îndreptare, curajul prin care punem hotar între viața trecută și cea viitoare; o hotărâre Sfântă, că vom duce de acum înainte o viață nouă, viață în Hristos, făcând fapte vrednice de pocăință (Matei 3, 7).

Mărturisirea sau înșirarea păcatelor fără căință adevărată și fără hotărâre de îndreptare, nu aduce iertarea păcatelor (Luca 13, 5).

Cerințele unei bune mărturisiri a păcatelor trebuie împlinite printr-o pregătire din bună vreme, cu deosebire prin post și rugăciune. Căci postul smerește trupul, iar rugăciunea deschide sufletul credinciosului în fața lui Dumnezeu. De asemenea, să cercetăm în ce măsură ne-am împlinit datoriile către Dumnezeu, către Sfânta Biserică, apoi către aproapele, către familie, către noi înșine, către patrie, și așa să pășim către Sfânta Taină a Spovedaniei. Știut este că Sfânta Mărturisire se administrează celor ce se pregătesc a primi Sfânta Cuminecătură. De aceea și găiește Sfântul apostol Pavel: „Să se

cerceteze (însă) omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (I Cor. 11, 28), adică să ia Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos numai după vrednică mărturisire.

După ascultarea celor mărturisite de creștin, dacă din ele se vedește căință și hotărâre de îndreptare, preotul-duhovnic îl dezleagă pe acesta prin cuvintele: „Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurărilor iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule, și să-ți lase toate păcatele. Și eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert și te dezleg de toate păcatele, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin”.

Potrivit cu greutatea păcatelor mărturisite și după cea mai bună socotință a preotului-duhovnic, celui ce s-a spovedit i se dă, înainte de dezlegare, un canon de pocăință, ca de pildă: rugăciuni, metanii, participarea la sfintele slujbe și îndeosebi la Sfânta Liturghie din duminici și sărbători, fapte de milostenie, înfrânări de la anumite mâncăruri sau fapte. Toate acestea nu urmăresc pedepsirea celui ce s-a mărturisit, ci îndreptarea lui; ele sunt asemenea unor leacuri spre însănătoșire duhovnicească, spre întărire în virtute și îndepărtare de păcat.

Roadele Sfintei Mărturisiri sunt de neprețuit. Căci ea ne dezbracă de haina întinată a păcatelor și ne îmbracă în haina cea nouă a virtuților creștine, în haina luminoasă a harului dumnezeiesc; din starea de păcat și de osândă, ea ne trece în starea de har mântuitor. Ea ne deschide calea spre desăvârșire, ne sporește evlavia, rodește curăția sufletului, pacea cugetului, îndreptarea vieții spre câștigarea fericirii vremelnice și veșnice. *(Carte de învățătură creștin ortodoxă) ❖*

SFÂNTUL IERARH SIMPLICIAN, EPISCOP AL MEDIOLANULUI

S-au împlinit patru ani de când parohia noastră a primit daruri de neprețuit: părțile din moaștele Sfinților: Apostoli Petru și Pavel; Ierarhilor Nicolae al Mirelor Lichiei, Ambrozie al Mediolanului (Milano), Dionisie și Simplician; Mucenicilor Ghervasie, Protasie, Nazarie și Celsie; Victor; Nabor și Felix; Sebastian; Sisiniu, Martiriu și Alexandru. Moaștele Sfântului Ierarh Nicolae au fost primite din partea fostului Episcop de Mantua, Robertus Busti, iar celelalte părțile din Italia, prin bunăvoința Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano.

Dar cea prin care s-a lucrat primirea acestor moaște în biserica noastră, este Eliana Petria, o enoriașă care de două decenii trăiește în Italia, lângă Milano. Ea și soțul ei nu au uitat biserica de unde au plecat și permanent au sprijinit în primul rând financiar și material - dar nu numai! - parohia noastră.

Tot Eliana Petria ne-a ajutat să aflăm cât mai multe despre sfinții pe care azi îi avem în biserică și care i-am primit din Italia, din Arhiepiscopia Romano-Catolică de Milano, sfinți ortodocși, dar unii dintre ei necunoscuți pentru mulți dintre noi:

❖ Sf. Ambrozie – Episcop de Milano, prăznuit în data de 7 decembrie (trecut la cele veșnice pe data de 4 aprilie 397);

❖ Sf. Ierarh Dionisie – Episcop de Milano, mort în exil în Capadocia pentru mărturisirea dreptei credințe în fața arieanismului (†359), prăznuit pe 25 mai;

❖ Sf. Simplician, Arhiepiscop de Milano, (†400), succesorul Sf. Ambrozie, prăznuit pe data de 14 august și îngropat în Biserica „Santa Maria delle Vergini” din Milano, dedicată lui și unde este venerat;

❖ Sf. Mucenici de la Milano: Nazarie, Chelsie, Ghervasie și Protasie, mucenici în timpul domniei împăratului roman Nero (martirizați între anii 64 și 68), prăznuiți în data de 14 octombrie;

❖ Sf. Mucenici Felix și Victor, mucenici la Aquileea în Veneția Iuliana, sub Maximian și Dioclețian, unul martirizat în anul 296, celălalt în anul 304, prăznuiți în data de 11 iunie.

❖ Sf. Mc. Sebastian, senator din Milano, martirizat la Roma (unde se află și catacombele Sf. Sebastian) în anul 287 de împăratul Dioclețian, prăznuit în data de 18 decembrie;

❖ Sf. Mucenici Sisinie, Martirie și Alexandru, originari din Capadocia, ucenici ai Sf. Ambrozie, martirizați la Sanzeno (în regiunea Trentino din nord-estul Italiei) de mâna păgânilor în anul 397, prăznuiți în data de 29 mai. Moaștele lor au fost aduse la Milano și așezate în biserica Sf. Simplician.

Sf. Simplician s-a născut în jurul anului 320 și a devenit preot al Bisericii din Milano, deoarece s-a distins prin sfințenia vieții sale și prin amploarea pe care a dobândit-o învățăturile sale.

Fiind un foarte bun cunoscător al limbii

grecești și a filosofiei neoplatonice, în jurul anului 355 a participat la viața culturală romană și a avut o prietenie strânsă cu Mario Vittorino, care era un strălucit cunoscător al artei retoricești din vremea aceea, în Roma. Acest orator celebru, care era păgân și căruia Senatul român îi dedicase chiar și o statuie ridicată - în semn de admirație - chiar în Forul roman, îndrumat de Sf. Simplician, a hotărât să abandoneze idolii și să depășească orice fel de formă de onoruri pământești, omenesți și trecătoare și s-a încredințat pe el însuși, cu tot sufletul, unicului, adevăratului Domn, Iisus Hristos, trecând la dreapta credință.

În anul 374, Sf. Ambrozie, încă catehumen la vremea aceea, dar reprezentând cea mai mare autoritate politică din nordul Italiei, aclamat de către popor, este ales Episcop de Milano.

Proaspătul Episcop Ambrozie a găsit în persoana preotului Simplician un adevărat maestru neîntrecut, acesta din urmă contribuind mult la formarea creștină, teologică și pastorală a Sf. Ambrozie.

Sf. Simplician a avut un rol important și în convertirea la dreapta credință a Fericitului Augustin, care i-a dedicat mai apoi una din lucrările sale și care și-a adus aminte de personalitatea Sfântului, scriind cu stimă și venerație în cartea sa, „Confesiunile”, aceste cuvinte la adresa Sf. Simplician: „Am făcut o vizită la Simplician, care a fost un adevărat tată Episcopului Ambrozie - datorită harului pe care episcopul îl primise de la el - și pe care Ambrozie l-a iubit într-adevăr ca pe un tată. În Simplician a strălucit harul Tău, Doamne! Auzisem că, de tânăr, a trăit cu

total devotat Ție! Dar, acum el era bătrân și lunga sa existență pe care o închinase cu totul Ție, printr-o abnegație sfântă, l-au făcut să acumuleze o experiență mare, o profundă cunoaștere și o mare înțelepciune; și, cu adevărat, nu greșeam afirmând aceste lucruri despre el.”

Atât de mult se răspândise în întreaga lume faima sfințeniei sale și înțelepciunea sa pastorală, încât a fost invitat să participe la un Consiliu bisericesc întrunit în ținuturile îndepărtate ale Africii.

Fiind pe patul de moarte, în data de 4 aprilie 397, Sf. Ambrozie a desemnat în locul lui pe preotul Simplician ca Episcop de Milano, ca fiind „cel mai potrivit succesor pentru scaunul episcopal, în ciuda vârstei sale avansate”. Timp de trei ani, el a condus ca un înțelept și bun păstor credincioșii Bisericii din Milano.

Tot Sfântului Simplician îi va scrie și Episcopul din Trento, San Vigiliu, ca să-l informeze despre martiriul sfinților Sisiniu, Martiriu și Alexandru, care a avut loc în Valle di Non, în data de 29 mai 397, iar apoi trimite acestuia la Milano și sfintele lor moaște.

Sf. Simplician a murit în anul 400 și corpul său a fost depus și este venerat în Biserica Sf. Maria Fecioara, care este acum închinată și dedicată numelui său. **(Informații - Eliana Petria) ❖**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 8-15 AUGUST 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 8.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 11.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 13.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 14.08	08 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 10 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ -17 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Parastas pentru cei adormiți Slujba de scoatere din altar a Sfântului Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și așezarea lui în mijlocul bisericii Acatiste și Paraclise ale Maicii Domnului - Închinare la Epitaful Maicii Domnului Vecernie mare cu Litie - Prohodul Adormirii Maicii Domnului, Procesiune cu Icoana, Sfântul Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și Sfinte Moaște
Duminică 15.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii - (†) Adormirea Maicii Domnului Hramul Bisericii „Șerban Vodă” - Utrenia, Sfânta Liturghie

ÎN ACEST POST, ÎN FIECARE ZI DE LA ORA 18,00, SE VA CITI PARACLISUL MAICII DOMNULUI

O MINUNE ÎN EVIA, LA MĂNĂSTIREA CUVIOSULUI DAVID

În această vară, în care parcă viața revenise un pic la normal, fenomene meteorologice extreme fac ravagii în toată lumea: furtuni, inundații, alunecări de teren, incendii.

Catastrofe de proporții în întreaga lume. Dar, ca să nu disperăm în situații aparent fără ieșire, trebuie să știm că Dumnezeu și sfinții Săi nu se îndepărtează de noi și ne ajută când ne vede buna credință și sufletul curat. Ne învață însă ceva Dumnezeu: să nu ne trădăm credința, să nu ne lepădăm, pentru vremelnice avantaje și pentru siguranță, de poruncile și învățătura Evangheliei. Să nu ne clătinăm, să nu facem compromisuri. Căci toate se plătesc...

Incendii uriașe au cuprins Grecia. Vegetația arde, iar focul ajunge, cu toate eforturile autorităților, la așezările omenești. Insulele grecești nu sunt nici ele scutite de prăpăd. Am aflat, cu durere în suflet, că insula Evia - casă pentru mulți sfinți cum ar fi Sfântul Ioan Rusu, Cuviosul David cel Bătrân, Cuviosul Iacov Tsalikis, Cuviosul Partenie al Lampsacului, sfinți cu moaște aici - a fost cuprinsă de flăcări. Zece sate și bisericile de aici au fost și sunt încă amenințate de foc. Satele au fost evacuate, dar și bisericile.

O minune s-a întâmplat totuși la mănăstirea Cuviosului David. Aici pădurile de pin din jurul sfântului lăcaș au început să ardă în noaptea de 3 spre 4 august. Apoi, în 5 august, deja incendiul se apropiase foarte mult de mănăstire și autoritățile au dispus evacuarea călugărilor. Aceștia au luat cu ei sfintele moaște și sfintele icoane și au părăsit mănăstirea. Trei călugări au rămas ca să vegheze sfântul lăcaș și mormântul Cuviosului Iacov Tsalikis, deși autoritățile au declarat că dacă va fi nevoie, călugării rămași vor fi evacuați cu forța.

Și iată, sfinții lui Dumnezeu au apărut mănăstirea. Incendiul s-a apropiat până la câțiva metri de mănăstire. Flăcările amenințătoare erau înalte de 30-40 de metri. Și, la un moment dat, o mână nevăzută a domolit focul și l-a oprit. Pădurile din jurul mănăstirii s-au făcute scrum, o mașină a mănăstirii a trecut prin foc, dar vâlvătaia nu s-a apropiat de clădirile mănăstirii! Pompierii și cei trei călugări rămași au tăiat o parte din copacii de lângă zidurile mănăstirii pentru a evita propagarea focului în interior. Incendiul a fost oprit.

Cu siguranță Cuviosul David cel Bătrân și Cuviosul Iacov Tsalikis și-au apărut

mănăstirea, atât de încercată de-a lungul veacurilor. Poate l-au chemat în ajutor și pe Sfântul Ioan Rusul, cel care era „prieten” bun cu Părintele Iacov Tsalikis. De multe ori s-au arătat împreună când a fost nevoie de ei și au făcut minuni.

Cuviosul Iacov Tsalikis cel care a reînviat mănăstirea Cuviosului David

Părintele Iacov Tsalikis (1920-1991), starețul Mănăstirii Cuviosului David din Evia, a fost un ieromonah contemporan, nevoitor ca și sfinții cuvioși din primele secole creștine, înzestrat cu multe virtuți și de harisme dumnezeiești. Cuviosul Paisie Aghioritul spunea despre el că deținea „harismele Sfântului Nectarie”.

S-a născut în anul 1920, pe 5 Noiembrie în satul Libisi din Asia Mică. Părinții săi, Stavros și Teodora fiind creștini evlavioși, l-au educat pe calea lui Dumnezeu. În anul 1922 s-a făcut schimbul de populație dintre Grecia și Turcia, iar familia și rudele sale, fiind nevoite să plece în Grecia, au fost transferați în satul Farakla din Evia. Părintele a arătat încă din fragedă pruncie înclinație către cele sfinte, dorea să imite ceea ce făceau preoții la sfintele slujbe, îngrijea bisericuțele din împrejurimi, și se ruga fierbinte sfinților. Cunoscuții săi, văzând modul său de viață, îi spuneau „călugărul”. Darul vindecărilor l-a dobândit încă de mic.

În anul 1951, a intrat în mănăstirea Cuviosului David din Evia (care s-a nevoit aici în jurul anilor 1550 și a ridicat o bisericuță), unde Sfântul însuși l-a întâmpinat. Mănăstirea se afla într-o stare deplorabilă și număra doar trei viețuitori. Aceștia și locuitorii din zonă au făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l alunga, chiar l-au amenințat cu moartea, însă fără succes.

Părintele Iacov era hotărât să rămână în mănăstire indiferent de ce i se va întâmpla, fiind încredințat în pronia divină

În anul 1952, în luna noiembrie a fost tuns în monahism, iar în luna următoare a fost hirotonit ieromonah. Postul aspru, multa muncă, slujba îndelungată și privegherea de fiecare zi, l-au adus într-o stare de mare slăbiciune trupească, însă nu dorea să-și micșoreze nevoița sub nicio formă. Pe deasupra mai veneau și demonii care-l băteau cumplit, provocându-i și aceștia grele suferințe trupești. Și oamenii și demonii căutau să-l alunge din mănăstire. Părintele Iacov nu cedează și ușor, ușor aduce mănăstirea în stare funcțională.

După anul 1970, emanația duhovnicească a părintelui era direct proporțională cu suferințele sale. Devenise un înger în trup iar pe chipul său strălucea neconținut nespusa bucurie a învierii. În anul 1975 a devenit egumen. Cu trecerea anilor, puterile sale fizice se diminueau din ce în ce mai mult, încât după anul 1987 putea să moară în orice moment. Suferea de multiple boli, trupul său devenise o ruină, era numai piele și os. Numai fața lui a rămas curată, luminată, dând impresia că este imaterială. Bătrânul duhovnic răspânda în jurul său o pace dumnezeiască.

Pe 21 noiembrie 1991, de ziua prăznuirii intrării Maicii Domnului în Biserică, după ce a spovedit un fiu duhovnicesc, părintele Iacov, s-a mutat la locașurile cele cerești.

În noiembrie 2017, Sinodul Patriarhiei Ecumenice a hotărât canonizarea Cuviosului Iacov Tsalikis cu data de prăznuire de 22 noiembrie. Pe 3 iunie 2018, în mănăstirea Cuv. David, Patriarhul Ecumenic, cu un sobor de episcopi și preoți, a participat la proclamarea oficială a canonizării sfântului. ❀